

Elämää ja erotiikkaa

Mun isä uransa loi kyläkauppiaana,
hän tunsu ihmismielen piilotajunnan.
Kun lähdin maailmalle ylioppilaana,
niin isä ohjeen antoi yhden ainoan. Hän sanoi:
Elämää ja erotiikkaa
unohtaa ei saisi milloinkaan,
sillä kaikki muu on pelkkää retoriikkaa!
Mut mä tuumin että puhu sinä vaan.

Mä tuln Helsinkiin ja aloin opiskella,
ei koskaan aikaa ollut iltarientoihin.
Yökaudet kirjojani tutkin hartaudella,
sain seinänaapuriksi ikiteekkarin, hän lauloi:
Elämää ja erotiikkaa
unohtaisi en mä milloinkaan.
Mutta minä painoin kaaliin botaniikkaa,
ja mä tuumin että kaikki aikanaan.

Vain kerran isä kävi luonain Helsingissä,
kun minut metsämaisteriksi vihittiin.
En ymmärtänyt miksi silmät kyynelissä
hän vahvoin käsin tarttui mua harteisiin ja sanoi:
Elämää ja erotiikkaa
unohtaa et saisi kuitenkaan.
Tää on totuus ja se koskee joka iikkaa,
sen kun saisin sinut vielä oppimaan.

Oon pian akateemikko jo kumarainen
ja alan aavistella mistä ilman jäin.
Kun ikiteekkari, tuo Oiva Piirakainen
se sen kun nuortuvan vain näyttää päivittäin, hän laulaa:
Elämää ja erotiikkaa
luotiin meidät opiskelemaan.
Elämää ja erotiikkaa
täällä unohtaa ei saisi milloinkaan.